

כעת פורקים את החבילות!

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

"הגאון המפורסם" רבי עקיבא איגר. אלא שהצגת תוארי כבוד שכאלה בליבה של קוצק זיכו אותו מייד במבטי בוז וזלזול, אליהן נלוו כמה אמרות-כנף ש"התאימו" למי שהעז להשמיע במצרה של האמת הצרופה את אותם תארים המסמלים, לדידה של קוצק, את השקר והצביעות. התגובות היו כאלו, שהשליח מהר מאוד הבין כי הוא בדיוק "מצא את המקום" להצגת התוארים הללו...

לכסוף עשה לו מישהו טובה ואמר לו: אה, אתה בוודאי מתכוין ל"לייבל שלמה עקיבאיסי" [=לייבל (בנו) של שלמה (בנו) של עקיבא] – לבטח תמצא אותה יושב באיזושהי התוועדות.

תוכלו לתאר לעצמכם את עוצמת ההלם שקיבל אותו שליח, שהיה בעצמו יהודי ירא-שמיים הזהיר בכבוד התורה וכבוד תלמידי חכמים בהידור: לכוזא זלזול מופגן בכבוד התורה וכבוד תלמידי חכמים כה מופלגים – הוא לא ציפה.

בכל אופן, אותו שליח טרח וחיפש וגם מצא את "לייבל שלמה עקיבאיסי" והתחקה אחריו. הוא בדק את הנהגתו בכלל, ובמיוחד לפי הסימנים שמסר לו הסבא, רבי עקיבא איגר, ומצא כי יראת-השמיים של הנכד לא נפגמה במאומה. ואולי דווקא לכן הפריעה לו מאוד המשך שהותו של הנכד דווקא כאן, בקוצק...

הגאון ר' שלמה איגר – שהיה מתנגד חלמיש – כי בנו נתפס רחמנא ליצלן ל"כת" והפך להיות לחסיד, ועוד חסיד קוצק – היכה בהם הדבר כרעם ביום בהיר. הם התאבלו עליו כמו שמתאבלים על מי ששבק חיים לכל חי, וכ"מנהג" הימים ההם ישבו עליו "שבעה". יש אף המספרים שישבו עליו פעמיים "שבעה", כמו על מי שהמיר את דתו רח"ל.

הסבא, הגאון רבי עקיבא איגר, אמנם לא היה חסיד, אבל גם לא היה מתנגד כה חריף (וכידוע שאדמו"ר האמצעי נפגש עמו בקיץ תקפ"ה, ובאגרת מיוחדת – נדפסה ב'אגרות-קודש' שלו חלק א ע' רפא – הוא מספר על פגישה זו לחתנו אדמו"ר הצמח-צדק. וידוע גם המובא בפתח-דבר למאמר "אל תצר את מואב" שדרשו אדמו"ר האמצעי לפניו) והוא רצה לבדוק האם אכן "הכצעקתה"...

קרא אפוא רבי עקיבא איגר ליהודי שהיה יכול לסמוך עליו, ושלחו לקוצק למען יתחקה שם אחר הנהגת נכדו, לראות אם הוא עדיין יהודי ירא-שמיים.

רבי עקיבא איגר מסר לשליח כמה סימנים, בהם יוכל לבדוק האם הנכד עודנו ירא-שמיים לא רק בחיצוניות אלא באמת ובפנימיות. לפי המקובל, אחד הסימנים היה לבדוק האם הוא נזהר בנטילת ידיים כראוי בהידור.

השליח הגיע לקוצק והתחיל לחפש אחר "האברך המופלג, הגאון הגדול", ר' לייבל, בנו של "הגאון האדיר" ר' שלמה איגר, ונכדו של

ב קשר לסימומו וחומתו של חודש תשרי – החודש השביעי – בליובאוויטש שבליובאוויטש, אחרי שנקהלנו כולנו, האנשים והנשים והטף, בבית המקדש של זמן הגלות, "שנסע מקדש וישב שם" – יוצאים אנו והולכים מן ה"תיבה" בה שהינו בחודש החגים, "תיבה" של "תשרי אצל הרבי", ובמיוחד תשרי של "שנת הקהל" אצל הרבי שליט"א מלך המשיח, והולכים ליישם את העבודה של "ויעקב הלך לזרנו":

"לפרק את החבילות" ולהביא ולהחדיר את מה שקיבלנו כאן אצל הרבי שליט"א אל תוך תוכם של חיי היום יום האפורים, ועד להביא זאת לעולם כולו,

בקשר לכל זה נספר הפעם אודות נכדו של הגאון המפורסם רבי עקיבא איגר, ובנו של הגאון ר' שלמה איגר, שהפך להיות לחסיד קוצק.

לא נאריך כאן עתה בכל פרטי הסיפור אודותיו, כיצד נתנו החסידים את עיניהם באותו אברך משי למדן וגאון, ר' לייבלע איגר, מה עשו כדי לעורר את התעניינותו ולגרותו לדעת ולהבין מהי חסידות, ובכמה ניסיונות העמידוהו כדי להוכיח לו עד כמה יראת השמיים שבו אינה אמיתית. קיצורו של דבר, שר' לייבל אכן הפך בסופו של דבר להיות חסיד נלהב, ומהחסידים ה"קיצוניים" ביותר, חסיד קוצק.

כאשר נודע הדבר בביתו, ובמיוחד לאביו

ומיודענו יכול כבר להיכנס לבית-המקדש. הוא עולה להר הבית וצועד לכיוון בית-המקדש כשבלו גואה בקרבו וכולו מלא חרדה. זהו זה. עברתי כבר את כל המכשולים, התגברתי והייתי מוכן לספוג את כל המניעות והביזיונות. הגעתי כבר אל היעד, לבית-המקדש. עתה אוכל באמת לראות האם כל זה היה כדאי!

כאמור, היה זה ערב פסח, כאשר כל עמך בית ישראל מכל קצות הארץ הגיעו ועלו לרגל

חלתה אשתו, פה היה צריך לטפל במשהו אחר. כך הגיע עד זקנה ושיבה ועדיין לא היה מימיו בבית-המקדש.

פעם אחת החליט אותו זקן שכך אין הדבר יכול להימשך.. מה פירוש הדבר? כל העולם רועש אודות בית-המקדש ואילו אני כבר זקן ושבע ימים ועדיין לא הייתי שם מעודי! הפעם, כך החליט, יעבור עלי מה, ולקראת חג הפסח הבא עלינו לטובה אני חייב לעלות לרגל!

אומר ועושה. לא הביט על כל המניעות ועיכובים, ושם לדרך פעמיו. יצא מכפרו, התחיל ללכת, הגיע לפרשת דרכים ולא ידע לאן לפנות. התחיל לשאול עוברים ושבים היכן היא הדרך לירושלים. הסתכלו עליו הללו בתימהון ובפליאה: איך זה, יהודי בא בימים ואינו יודע את הדרך לירושלים, בשעה ששלוש פעמים בשנה עולה כל יהודי לרגל לבית-המקדש?! לבסוף לימדו עליו זכות שאולי רגיל הוא לעלות תמיד מדרך אחרת, והראו לו את הדרך.

כך חזר ונשנה הדבר בכל פרשת דרכים. הוא עומד ושואל, וההולכים מביטים עליו כמי שהסתתרה בינתו, כשרק לבסוף מישהו מראה לו כיצד ללכת.

והוא, הזקן, סובל בדומיה את כל הביזיונות, ואומר לעצמו: הכל כדאי, ובלבד שאכן אגיע פעם, לפחות פעם בחיים, לבית-המקדש!

ככל שהתקרב לירושלים כך גברו מבטי התימהון על שאלותיו. אם מקודם היה אפשר ללמד עליו זכות שרגיל הוא לעלות מדרך אחרת, הרי כאשר הדרכים מתאחדות וכולם מוליכים לירושלים, כבר אין עליו גם לימוד זכות זה. כולם מסתכלים עליו יותר ויותר כתמהוני...

כשהוא כבר מגיע לירושלים ומתחיל לשאול היכן היא הדרך לבית-המקדש, כעת כבר צוחקים ממנו בפה מלא. הילדים מורים עליו באצבע: הנה התמהוני שאינו יודע היכן הוא בית-המקדש...

אחרי כל התלאות, כאשר הוא מגיע כבר להר הבית, עוצרים בעדו ועדיין לא נותנים לו לעלות להר: "הרי אתה ספק טמא מת, צריך להיטהר תחילה באפר הפרה האדומה!". כעת עליו להמתין עוד שבוע שלם ולעבור את כל התהליכים (שאף פעם לא שמע עליהם, והינם זרים ומוזרים לו) של הזיה מאפר הפרה בשלישי ושיביעי, טבילה במקווה טהרה, והכל בכל מכל כל – אך הוא מוכן לספוג את כל המניעות והעיכובים, ובלבד שיזכה להגיע סוף סוף למשאת נפשו, להיות בבית-המקדש!

סוף סוף בא הרגע הנכסף. מגיע ערב פסח,

אך מה שהפליא במיוחד את אותו שליח, הייתה העובדה שר' לייבל הקדיש זמן כה רב להתוועדויות נוסח קוצק, כאשר על השולחן מונחים בקבוקים רבים של יין-שרף ולצדם דגים מלוחים, המסובים לא רק שאומרים "לחיים" שוב ושוב, אלא גם שותים, חושבים הרבה ושותקים לרוב. גם כאשר פה ושם קלט השליח כי מדברים על "העניינים", הרי שלטעמו לא היו אלו "דברי תורה" באופן המקובל של המושג.

"מדוע אתה מקדיש זמן כה רב להתוועדויות הללו?" – פנה השליח ישירות לר' לייבל. "בשלמא (=ניחא) מי שלא למד כל כך ואינו יודע את יוקר התורה, יכול הוא לבלות את זמנו בסיפורים וניגונים ודיבורים של חסידים. אבל אתה?! הרי יודע אתה ללמוד, יודע אתה היטב את יוקר התורה! הכיצד אתה מרשה לעצמך לבזבז זמן כה רב על דברים כאלו?"

– "אין לי מה לומר לך. מתנגד "סתום" כמוך לא יוכל להבין זאת", השיב לו לייבל, בתשובה שרק הדהימה אותו עוד יותר. "אבל, אם תרצה בכל זאת להבין, נסה נא להיכנס אל הרבי שלי, הרה"ק רבי מענדל מקוצק. אולי שם תשמע תשובה לשאלתך..."

השליח קיבל את הדברים ואכן החליט להיכנס בעצמו אל האחראי הראשי לכל מה שמתחולל פה. לדרוש ממנו הסברים!

נכנס אותו שליח לר' מענדל מקוצק, ושטח בפניו, כמעט בזעקה, את טענותיו: "לוקחים אברכי משי, כאלו שיכולים ללמוד והגיעו להישגים עצומים בלימוד התורה, ומבזבזים את זמנם בסיפורי מעשיות ובנגינת ניגונים! מה כל זה ולשם מה כל זה? וואָס זעהט מען דאָ [=מה רואים פה]?"

התחייך ר' מענדל מקוצק בשומעו את הדברים, פנה ואמר לשמשו נאמן ביתו (שאחר-כך היה בעצמו לאדמו"ר), ר' צבי הירש מטומשוב: "החזר לו תשובה!"

פנה אותו ר' צבי הירש לשליח ואמר לו: "אספר לך מעשה...". וכך סיפר:

בזמן שבית-המקדש עמד על מכונו, היו ישראל עולים לרגל לבית-המקדש שלוש פעמים בשנה. היה פעם ישובניק אחד שגר בכפר קטן, אי-שם, בין "כזיב" לבין "אמנה" (מקומות אלו מוזכרים במשנה בגבולות ארץ ישראל, אך כאן התכוון הדובר לרמז שבדבר: בין השקר והכזב לבין האמת). והנה, בכל פעם ארע לו משהו אחר שמנע ממנו לעלות לרגל לבית-המקדש: פעם היה צורך לקצור את היבול ולא היה יכול להשאירו בשדה, כאן

התגובות היו כאלו, שהשליח מהר מאוד הבין כי הוא בדיוק "מצא את המקום" להצגת התוארים הללו... לבסוף עשה לו מישהו טובה ואמר לו: אה, אתה בוודאי מתכוין ל"לייבל שלמה עקיבא"ס" (בנו של עקיבא) – לבטח תמצא אותה יושב באיוושהי התוועדות

ובאו להקריב את קרבן הפסח בבית-המקדש. הדרך מלאה אלפי אנשים המוליכים עמם כבשים לקרבן פסח. "מעעעע... מעעעע..." – געיות ופעיות של אלפי אלפי כבשים נשמעות מכל עבר, ומיודענו תמה: האם זוהי ההכנה הראויה למקום הקדוש ביותר בעולם?!

השערים נפתחים וכולם נכנסים פנימה. עתה מתחיל סדר הקרבת קרבן הפסח. הכהנים רצים במהירות מצד לצד, יחפים, לבושים בכותנות ובמכנסיים קצרים, "ממותניים ועד ירכיים", ההמולה והרעש ממלאים את המקום, פעיות הכבשים הנשחטים, צעקות, דחיפות, "עומדים צפופים" (כדי שכל אחד ירגיש קצת גם את גופו של הזולת), הרצפה מלאה דם...

ואותו יהודי עומד באמצע, לא מבין בכלל מה הוא עושה כאן ולשם מה בא לכאן, ומפיו מתמלטת זעקה: מה, וכי בשביל לראות בית מטבחיים שכזה סבלתי כה רבות?!

כאן, בקטע זה של הסיפור, פנה ר' הירשל טומשובער לשלוחו של רבי עקיבא איגר, ואמר לו בחיוך, כממתיק סוד: ואם הלה יהיה

קצת חצוף, הוא לא יירתע מלגשת לכהן הגדול, האחראי על כל מה שקורה פה, בשאלה ובזעקה: מה כל זה ולשם מה כל זה? וואָס זעהט מען דאָ [=מה רואים פה?]

השליח חזר לרבי עקיבא
איגר וסיפר לו את כל מה
שראו עיניו, לטוב
ולמוטב. הוא העיד
נאמנה, ובפרט לפי
הסימנים שנמסרו לו
מראש, שהנכד נשאר
ירא-שמיים באמת, אלא
שההנהגה שם, לדעתו,
היא "א ביסל ווילד"
[=קצת פרועה] ולא כל-
כך ראויה...

השליח חזר לרבי עקיבא איגר וסיפר לו את כל מה שראו עיניו, לטוב ולמוטב. הוא העיד נאמנה, ובפרט לפי הסימנים שנמסרו לו מראש, שהנכד נשאר ירא-שמיים באמת, אלא שההנהגה שם, לדעתו, היא "א ביסל ווילד" [=קצת פרועה] ולא כל-כך ראויה.

כששמע רבי עקיבא איגר כי כן, ציוה לבנו ר' שלמה, להזמין את הבן-הנכד, שיבוא לשהות אצלו בשבת.

מששמע ר' לייבל את ההזמנה, נענה ואמר כי הוא מציע שיבוא לבקר באמצע השבוע, כי השבת תהיה לאביו "קצת יותר מדאי". אבל אביו השיב כי עליו גם הוא לקיים מצוות כיבוד אב, והרי אביו, רבי עקיבא איגר, ציווהו להזמין אותו לשבת.

הגיע, אפוא, ר' לייבל, אל אביו ר' שלמה, לשהות שבת אחת במחיצתו.

ליל שבת קודש. ר' שלמה כבר סיים את תפילת השבת וסעודת השבת, ואפילו את השיעורים שהיו לו לאחר מכן. הוא כבר שכב לישון, אך בנו לייבל עדיין לא הגיע מתפילת קבלת שבת. רק כאשר קם ר' שלמה בבוקר והתגבר כארי ללכת להתפלל ותיקין, רק אז "נזכר" לייבל להגיע מבית הכנסת מן התפילה. איכשהו עשה קידוש, טעם משהו

לסעודת שבת, שכב לנוח לשעה שעתיים, ומיד פתח בהכנות לתפילת שחרית. תפילתו הסתיימה קרוב מאד ל"שקיעה", ובקושי גדול הספיק לעשות קידוש, לטעום משהו לסעודת שבת, ומיד להתפלל מנחה, שנמשכה כבר עמוק לתוך הלילה.

כשבא לעשות הבדלה בשעות הבוקר של יום ראשון, פנה אליו אביו בסערת נפש: איזו מין הנהגה היא זו?! אינני מדבר כבר על זמן תפילה, אבל כל-כך "ווילד" [=פרוע]?! ללא שום מדידות והגבלות?!

תפס לייבל בדשי המעיל של אביו ונענע אותם בהתרגשות, כשהוא אומר: "טאָטעניו" – אבי היקר, אני אינני מתפלל לא לשמש ולא לירח, אלא רק "צום הייליקער באַשעפער" – לבורא העולם הקדוש יתברך...

כבר הוזכרו במסגרת זו פעמים רבות דברי הרבי שליט"א מלך המשיח (בשיחת שבת-פרשת עקב תשי"ג. להלן התוכן, בלתי מוגה):

דער אויבערשטער איז אַ גוטער און דער רבי איז אַ גוטער" [=הקב"ה הוא טוב והרבי הוא טוב], והוא מתייחס לכל אחד כפי מה שהוא רוצה וכפי מה שהוא מתייחס. מי שמסתכל על הרבי כמי שנמצא למעלה מעלה, למעלה הרבה יותר אפילו מן הרקיע השביעי, גם הרקיע השביעי הוא השפלה וירידה לגביו – גם הרבי יתראה אליו כמי שנמצא למעלה מעלה, נשגב ונעלה עד מאוד, הרבה יותר מן הרקיע השביעי, אבל – רחוק ממנו. ואילו מי שירצה להיות עם הרבי פה למטה בעולם הזה הגשמי – גם הרבי יתראה אליו כך. הוא יהיה עם הרבי קרוב מאד, פה למטה בעולם הזה הגשמי והחומרי!

מי ש"יתעקש" דווקא יוכל לשאול ולזעוק: מה כל זה ולשם מה כל זה? וואָס זעהט מען דאָ?

אבל מי שהגיע בפשטות, ללא שאלות וקושיות וללא התחכמויות, אל הרבי. הוא יודע שהרבי אכן נמצא כאן. הוא בא ומקפיד מאד להתפלל עם הרבי ולהתוועד עם הרבי, בלי מרכאות, בלי קושיות ובלי תירוצים והסברים – אפילו לא התירוצים וההסברים האמיתיים והנכונים כמו "קדושה לא זזה ממקומה" ו"במקום שרצונו של אדם שם הוא נמצא כולו" וכדומה. אין לו קושיות ואין לו צורך בשום תירוצים ובשום הסברים. הוא יודע בפשטות ובפשיטות כי כן הוא העניין – "אַזוי אַזוי איז דער עניין". הוא משתדל לנצל כל רגע פנוי בידועו כי נמצא הוא בבית-המקדש, ו"הכהן אשר יהיה בימים ההם" ניצב עליו ומביט על כל תנועה שלו (כפי

שהרבי אומר ב"מכתב כללי" האחרון לעת עתה, ממוצאי שבת קודש כ"א אלול, יום חנוכת הבית של "770", תנשי"א) ועל כל דיבור ואפילו על כל מחשבה "קטנה" שלו, ובוהן כליות ולב אם עובדו כראוי.

ולמרות כל הכאב והזעקה המורגשת **דווקא כאן** בכל עוצמתה, כאשר לא שומעים באוזניים הגשמיות "תקיעות" מהרבי, לא מקבלים בידיים הגשמיות "דולרים", "זיסע לעקאחי" ו"כוס של ברכה" מיזו הקדושה, כאשר לא רואים אותו בעיני בשר מעודד ומנצח על השירה והריקודים – אבל יודעים בביטחון מלא, ובאופן ש"אי אפשר להיות באופן אחר כלל וכלל", ו"חיים" עם זה בכל התוקף, ללא אפשרות לשקלא-וטריא כלל בזה, כי הרבי נמצא כאן עמנו גם בפשטות ובגשמיות, והרבי נותן ומשפיע, מתפלל ומתוועד ומברך, ומנצח על כל השירה והריקודים וההקפות, ומקבל את הקריאה וההכרזה של "יחי אדוננו" הבוקעת כאן במיוחד מלב טהור בכמיהה ששום דבר בעולם לא יוכל למלא אותה מלבד ההתגלות המלאה לעיני כל תיכף ומיד ממש.

וכל זה גם אם לעת עתה, מסיבה שאינה ידועה ואינה מובנת כלל וכלל, איננו רואים ואיננו שומעים ולא תמיד מרגישים.

שהרי סוף סוף זוהי
תכלית הנסיעה לרבי –
לא רק להיות ו"לחיות"
עם הרבי כאשר נמצאים
בד' אמותיו, אלא לקחת
את ה"אור של משיח"
מבית מקדשנו, בית
משיח, ולהביא אותו
ולהחדיר אותו גם בבית,
בד' אמות שלי ובכל
הסובב אותי, עד –
בעולם כולו!

מי שעושה מצדו ככל יכולתו להרגיש כך ו"לחיות" כך, הרי שהרבי, שהוא טוב, טוב אמיתי, נותן לו את כל האפשרות והיכולת שיוכל אכן "לחיות" כך, להכיר ולהרגיש, "דערהערן", את הרבי בכל פרטי חייו – ולקחת זאת מכאן גם "הביתה", לביתו ולמקומו, איש תחת גפנו ותחת תאנתו.

בשבח והודי' להשי"ת,
הננו מברכים את בנינו-אחינו,
בתנו-אחותנו, כלתנו-גיסתנו וחתנתנו-גיסנו היקרים
שיצאו בשליחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

יהושע ומנוחי שיחיו רסקין
חמלניצקי, אוקראינה

מנחם-מענדל וחנה שיחיו רסקין
דוניצק, אוקראינה

מרדכי ומינה שיחיו גורליק
פתח-תקוה, ארץ-הקודש

בברכת

צאתכם לשלום ומזל טוב

יהי רצון שיהא הכל בשעה טובה ומוצלחת, מתוך הסתדרות קלה
והתאקלמות מהירה, ויעשו חיל בעבודתם הקדושה להפיץ את
היהדות ומעיינות החסידות - חוצה, ובכך להכין את תושבי עירם
לקבלת פני הרבי מלך המשיח תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מאחלים:

הוריהם: שלמה ואסתר שיחיו רסקין - צפת עיה"ק.
אחיהם ואחיותיהם: יוסי, נעמי וחזקי - קראון הייס; שמוליק, זלמן, רישא, בסי, לוי וישראל'יק - צפת

GROSS
תיווך REALTY גרוס

Bell Center, 3 King George St, Jerusalem 94229
Tel: 972 2 4250023, Fax: 972 2 6247902, Mobile: 050 436 492
e-mail: grossreal@netvision.net.il

בתנ"ך שכן אמר שירה (ימכתב לחזקיה"), אלא הכוונה היא שלמרות כל האמונה והביטחון הנפלאים שלו, הוא חיכה לומר את השירה רק אחרי שקרו הניסים ולא התחיל לומר את השירה לפני כן.

הגאולה תבוא, ממשיך ואומר השלי"ה הקדוש, כאשר לא יחכו עד שיראו את הגאולה והניסים, אלא יתחילו את השיר חדש"י, השיר וההודיה על הגאולה והניסים המופלאים של הגאולה האמיתית והשלימה, **עוד טרם הגאולה**, משום גודל הביטחון והשמחה על הגאולה עוד לפני שראו זאת בעיני בשר, וזה עצמו יביא אכן את ההתגלות המלאה גם בעיני בשר.

ובכן, אפוא, "שירו לה' שיר חדש" כלנו כאחד ברוב שירה וזמרה - **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

שהרי סוף סוף זוהי תכלית הנסיעה לרבי - לא רק להיות ו"לחיות" עם הרבי כאשר נמצאים בדי אמותיו, אלא לקחת את ה"אור של משיח" מבית מקדשנו, בית משיח, ולהביא אותו ולהחדיר אותו גם בבית, בדי אמות שלי ובכל הסובב אותי, עד - בעולם כולו.

ועיקר העיקרים, כמובן ופשוט - שעצם השירה על כך וההכרה הברורה בזה, מביאה את ההתגלות המלאה גם לעיני כל!

כדברי השלי"ה הקדוש (בפרשת בשלח), שנתפרסמו כמה וכמה פעמים גם במסגרת זו, שזה שאמרו חז"ל "ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח" ורק משום שלא אמר שירה על הניסים הנפלאים שאירעו לו התבטל הדבר - אין הכוונה שלא אמר שירה אחרי שאירעו הניסים, שהרי מפורש

מורנו, מלך המשיח

מתוך שמחה וטוב לבב ובלב נרגש הנני בזה לאחל ברכת מזל טוב חמה ולבבית לידידי ורעי היקר והנעלה, עמיתי ב"מכון הרבי - אוצרו של משיח", ומסור ונתון בכל לבו ונפשו למבצעי ופעולות הקודש של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

הרה"ח ר' יוסף שיחי' זצ"ל

ולזוגתו החשובה העומדת לימינו מרת אסתר תחי'

לרגל הולדת נכדם שי'

בן לבנם הרה"ח ר' יוסף שיחי' וזוגתו אסתר תחי'

יזכו לגדלו, מתוך אושר בריאות והרחבה בגשמיות וברוחניות, להיות חייל מסור ונאמן לכ"ק אדמו"ר מלך-המשיח וירוו ממנו רוב נחת חסידותי אמיתי ויזכו לשמוח ולשמח יחדיו בשמחת הגאולה האמיתית והשלימה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שלמה רונית קאליש